

mest ligger helt udenfor Forhandlingerne, kunde jeg udmærket godt lade det ligge, men da det forekommer mig, at Mangelen paa Forstaaelsen af det, som det ærede Medlem har omtalt, er for stor og ligger for langt fra Virkeligheden, og navnlig da jeg alligevel er tvungen til at tage Ordet om Garnisonsforholdene, skal jeg ogsaa med et Par Ord berøre dette.

Det ærede Medlem syntes at være misfornøjet med, at Overkriksretterne ikke have haft tilstrækkeligt at bestille. Jeg synes, at det ærede Medlem skulde glæde sig over, at der har været saa forholdsvist lidt for dem at gøre. Det forekommer mig, at han og hans Venner vare af den Mening, at det var paatrængende nødvendigt at naa til en Appellinstans, idet de, selv om de ikke vare synderlig begejstrede for den, dog stemte for den; men naar de nu se, at der har været saa lidt Brug for Appel, som det ærede Medlem selv finder, ville de maaske indrømme, at det ikke var saa paatrængende nødvendigt at komme til denne Reform, før vi kom til den gennemgribende Reform, som vi alle vente paa. Men hvad gør man ikke for at faa lidt Agitationsstof? Selv om det synes at staa i Modstrid med deres egen Opfattelse, tager man det dog med i Mangel af bedre. Men naar det ærede Medlem har været Soldat — det ved jeg, han har været, thi det er jeg en Gang bleven belært om i en Debat, og jeg har senere levet paa en saa nær Fod med ham, at jeg har haft Lejlighed til at erfare, at han har saadanne enkelte mekaniske Ting endnu i frisk Erindring derfra —, er det forbavsende, at han røber en saadan Mangel paa Forstaaelse af de Ting, han taler om — saafremt det da ikke er med fuldt Forsæt, at han lader, som om han ikke kan forstaa det. Han siger f. Eks. om en Kaptajn, der faar 8 Dages Kvarterarrest, at naar man sammenligner dette med, at en menig faar Vand og Brød eller mørk Arrest, saa o. s. v. Det er en manglende Forstaaelse af den anden Verden. Det kan jo tænkes, hvis disse 8 Dages Kvarterarrest har været tilstrækkeligt begrundet, at dette er tilstrækkeligt til, at den Mands Bane er afbrudt og hans fortsatte Fremmelse stoppet. Det har ikke den samme Betydning, om en menig for en alvorlig Forseelse faar mørk Arrest. Derfor er det mere end forbavsende, at en juridisk Kandidat, Overretssagfører o. s. v. ikke har Forstaaelsen af, at den ene Straf for den ene Klasse kan betyde noget andet end den anden Straf for den anden. Det

kommer dog i og for sig ikke an paa Straffens direkte Fornemmelse, men det kommer an paa, hvilken Virkning den har for den, der faar den.

Det andet Punkt, hvor jeg savner al Forstaaelse hos det ærede Medlem, er der, hvor han taler om, hvad disse Delinkventer have bedrevet. Den ene har været lidt fuld her, den anden har nægtet Lydighed der, men hvad Herregud, det er kun Bagateller, ligesom det kan hænde i det daglige Liv! Naar det ærede Medlem har en Mand, der skal gøre hans Have i Stand, bliver Manden maaske lidt fuld og har ikke Lyst til at gøre det, som det ærede Medlem vil, og saa sker der intet syndeligt. Det højeste, der kan ske, er, at det ærede Medlem siger: De maa s'gu gaa Deres Vej, det kan jo ikke nytte, det kan jeg ikke have. Akkurat paa denne Maade behandler det ærede Medlem de samme Forhold indenfor de militære Grænser. Jeg maa da gøre opmærksom paa, at naar vi skulle og maa erkende, at vi have et Militærvæsen, skal dette i det mindste ogsaa være saa brugeligt, som det kan blive med den korte Uddannelsesetid, der er os levnet, det gaar jeg ud fra. Jeg kan forstaa, at man er imod overhovedet at have noget saadant, men have vi det en Gang . . . (Afbrydelse af *Wenzel Neergaard*) . . . min ærede Sidemand bliver ved at afbryde mig med en Sætning, som jeg vilde have gemt til senere, men nu er jeg nødt til at bruge den nu for at faa ham til at tie stille. Han siger nemlig dette, og det passer udmærket godt, at naar man har et Militærvæsen, skal det plejes og udvikles. Det var netop det, Kammerherre Krabbe hævdede, at det skulde plejes og udvikles, det var netop det, den radikale Regerings Krigsminister holdt paa. Ja, men skal det plejes og udvikles, gaar det ikke an, at den første Betingelse for Brugbarheden fuldstændig ødelægges, og hvad er den første Betingelse for en Hærs Brugbarhed? Det er Disciplinen, thi enten man hører til det ene eller andet Parti, vil man dog indrømme, at den er nødvendig, ja, den er nødvendig endog paa andre Steder end i Militæretaten, ogsaa i Partierne er den nødvendig i ganske forskrækkelig Grad . . . (Afbrydelse af *Wilmann*: Særlig i Højre) . . . det ærede Medlem fra Lyngby (*Wilmann*) siger, det er os, der mangle den. . . . (*Wilmann*: Ja, De trænge til den). . . . Ja, Deres Parti trænger neppe til mere, de have den i en saadan Grad, at de kunne følge Delinkventerne til Landets yderste Spidser. . . . (*Wilmann*: Men